

Listopadové Vydání | 2021

PROPADLÝ

HASTA LA VISTA BEJBYŠ!

Život druháků v divadle - Škola hoří - Volby -Vzpomínky na distanční výuku
Dobrodružství s distanční výukou - Prváci se ptají

Život druháků v divadle

Frekventanti 2.I a 2.P vyrazili v rámci mezinárodního festivalu Divadlo na workshop *Život v divadle - divadlo v (našem) životě*. Podělili se s námi o své postřehy:

Cílem této akce bylo ukázat mládeži, že i v moderním světě divadla stále fungují a za každým představením stojí neuvěřitelné úsilí.

Přes foyer jsme potichu vstoupili do hlediště, kde jsme mohli sledovat poslední přípravy na uvedení divadelního představení *Austerlitz* od litevského spolku Valstybinis Jaunimo Teatras. Mě zaujaly instrukce techniků v litevštině, kterou jsem mylně identifikoval jako ruštinu.

Jako první jsme se podívali do hlediště. Stěny, které vypadají jako prokousané od kůrovce, se zprvu zdály jako estetická zbytečnost, ale opak byl pravdou. Zajišťují totiž akustiku.

Vedoucí exkurze nás zavedla do sklepení, ve kterém se skladovaly veškeré rekvizity. Odtud jsme se přesunuli do zkušebny orchestru, kde jsme si na vlastní kůži vyzkoušeli, jaké to je být divadelním hercem.

Všichni přítomní si mohli vyzkoušet a otestovat své herecké dovednosti, kreativitu, improvizaci a hlavně trému před plným hledištěm, to vše navíc doprovázelo kvalitní osvětlení a skupina fotografů.

Nejvíce mě ovšem zaujal náš spolužák Břeťa v sukni, tancující balet.

Workshop byl zajímavý, mohli jsme se opravdu realizovat. Vyzkoušeli jsme si živé obrazy, sochy, ba i krátké scénky.

Vyzkoušeli jsme si základní herecké dovednosti formou hry. Bylo to super, moc jsme se nasmáli!

Zjistili jsme, že vymýšlení scének, které lidé pochopí a aby je pobavily, je docela těžké.

Divadelní hra není žádná jednoduchá věc a záleží i na náladě a chování diváků.

Dozvěděli jsme se, kdo za tím vším stojí a kolik lidí je vůbec potřeba pro jedno představení. A že jich není málo!

Já, jakožto maník z malého města, jsem nikdy neměl k divadlu nějak velký vztah. Po návštěvě Nové scény v Plzni jsem si udělal na divadlo úplně jiný názor. Zjistil jsem, jak velké úsilí mnoha lidí je potřeba k takovému představení. Na viděnou v divadle!

*Kolektiv autorů 2.I & Jakub Pavlík,
Tobiáš Pech, Jakub Rauner,
Tadeáš Roučka a Tomáš Vozka z 2.P
foto: Veronika Škoulová, Hana Stejskalová
& visitplzen.eu*

Škola hoří!

(příběh lehce inspirovaný cvičným požárním poplachem)

Den byl jako každý jiný. Nebe se obléklo do azuru. Vítr vlál do vlasů přes otevřené okno. Listí hrající všemi barvami jakoby tančilo a užívalo si příjemné podzimní počasí. Učitelka mezitím ve třídě napomínala dva žáky kvůli napovídání, když tu náhle poplach. Chvilku všichni seděli bez jediného pohybu. Pomalu si začali uvědomovat, v jaké situaci se teď nachází. Zpod dveří vycházel černý dým páchnoucí po síře. Křik holek byl slyšet po celé škole.

Ve třídě první zareagoval Michal. Přímoú čarou vyrazil rovnou ke dveřím. Dotkl se kliky. Okamžitě ji zase pustil – byla přímo vařící.

Propukla panika. Žáci křičeli na celé kolo a někteří se pokusili skočit z oken. Dokud se neozvalo rázné: „Klid!“ Byl to Michal. Všichni včetně učitelky upřeli zrak na něj.

„Musíme se vypravit dolů na hřiště, tak jak jsme to dělali při cvičném požárním poplachu,“ vysvětlil Michal.

„A co když bude oheň hned za vchodem do třídy?“ namítla Šárka. „Nebylo by lepší čekat ve třídě? Hasiči určitě jsou na cestě, musí být. Plus dveře jsou jistě nehořlavé, ty to určitě vydrží.“

„Ty seš fakt blbá. Kdyby to takhle bylo, určitě by se nám to řeklo při tom cvičení. A řeklo? Ne, musíme udělat, co jsme nacvičovali. Ještě nějaký přiblblý otázky? To jsem rád, tak pojďme.“

Vzali houbu od tabule. Namočili ji a otevřeli s ní dveře. Za dveřmi plápolaly plamínky ohně. Ty okamžitě uhasili vodou z kbelíku. Na podlaze se válelo spoustu popele a každou chvíli padala na zem smítka prachu. Chodba se přeměnila k nepoznání. Studenti s učitelkou vyběhli ke schodišti. Přes plameny se k němu ale nedalo dostat. Skupina se zarazila. Co teď? V tom znovu promluvil Michal:

„Ještě je tu druhé schodiště, ne? Přidejme, nebo jsme mrtví.“

Druhé schodiště naštěstí vypadalo vcelku dobře. Sestoupili do přízemí. Ve vzdáleném obdélníku venkovních dveří už spatřili denní světlo, které skoro oslepovalo. Byl to východ z pekla. Bezmyšlenkovitě utíkali, jak to jen jde. Když v tom nepřirozený zvuk shora. Strop se začal bortit. Ještě zrychlili. Michal dorazil k východu jako první. S úsměvem se otočil za zbytkem třídy: „No vidíte! Přesně, jak jsem řík...“ Jenže nikdo za ním nebyl. Jenom hromada sutin, pod kterou ostatní zůstali pohřbeni.

Michal padl na kolena: „To... to není možný. Kde jste? Nehrajte si se mnou. VYLEZTE!“ Jenže nikdo se neozval. „Mo... Možná jsme to měli udělat jinak.“

END

Volby na prestižní škole VOŠ a SPŠE Plzeň

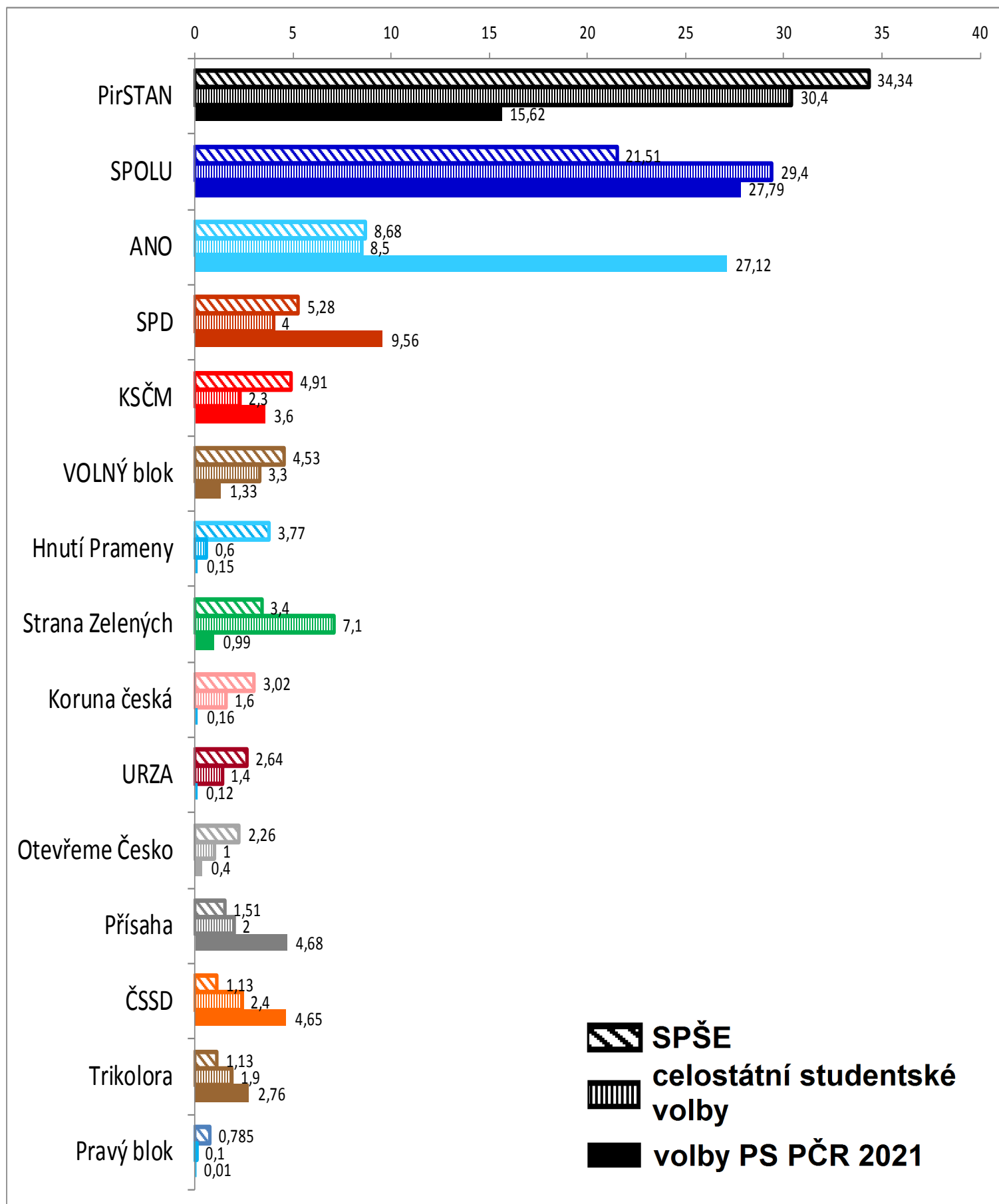
Bylo to dne 20. 9. 2021, kdy měli všichni studenti PRESTIŽNÍ školy VOŠ a SPŠE Plzeň právo volit. Volily se politické strany, jako jsou ANO, VOLNÝ blok, Piráti a další. O volby se starali studenti naší školy. Jejich povinnost bylo zapisovat lidi, kteří šli volit, a pomáhat lidem, kteří volit neuměli. Svoji práci odvedli velice dobře, jelikož jsou to prestižní studenti naší školy.

Studentské volby probíhaly jako každé jiné volby až na to, že mohli volit lidi, kterým nebylo 18, či lidi bez českého občanství. Samozřejmě, že volit nešli všichni studenti, ale zrovna 2.G byla přinucená volit panem učitelem Špetkou. Takže se tam objevil i malý zmatený Asiat, který nevěděl, co dělat, ale naštěstí se šel zeptat studentů z volební komise. Bohužel se šel zeptat až potom, co volební lístek se zaškrtnutými 2 stranami hodil do krabice. A proto, děti, se musíte ptát, když nevíte, co dělat :).

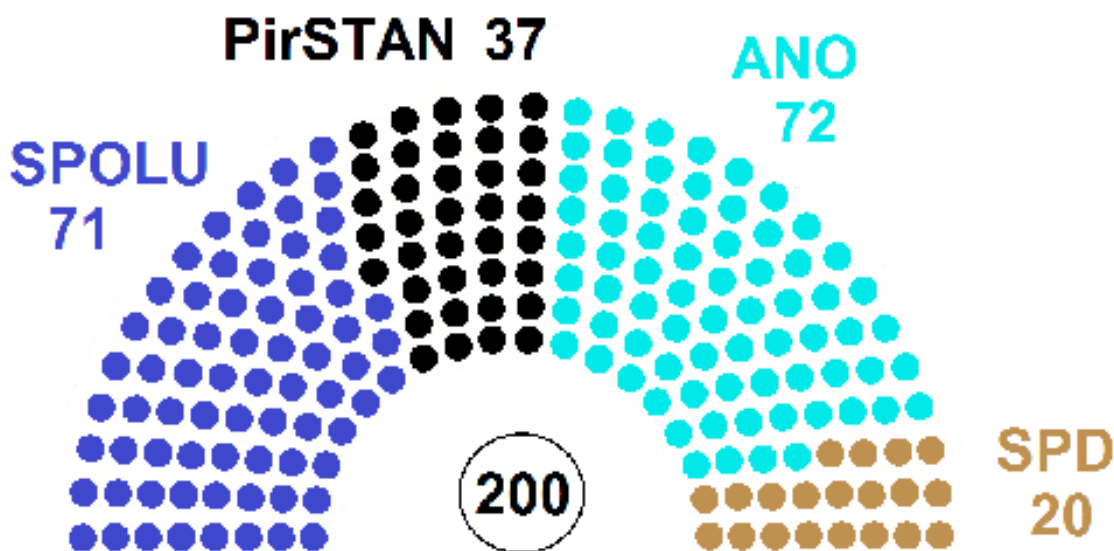
Jako poslední věc bych chtěl poděkovat Robertu Hosmanovi za pořízení skvělých fotek.

A jak studentské volby dopadly? PROPADLÝK vám nabízí exkluzivní srovnání výsledků studentských voleb na SPŠE, celostátních studentských voleb a „skutečných“ voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, které se uskutečnily 8. a 9. 10. 2021 za účasti více než 5 milionů dospělých voličů:

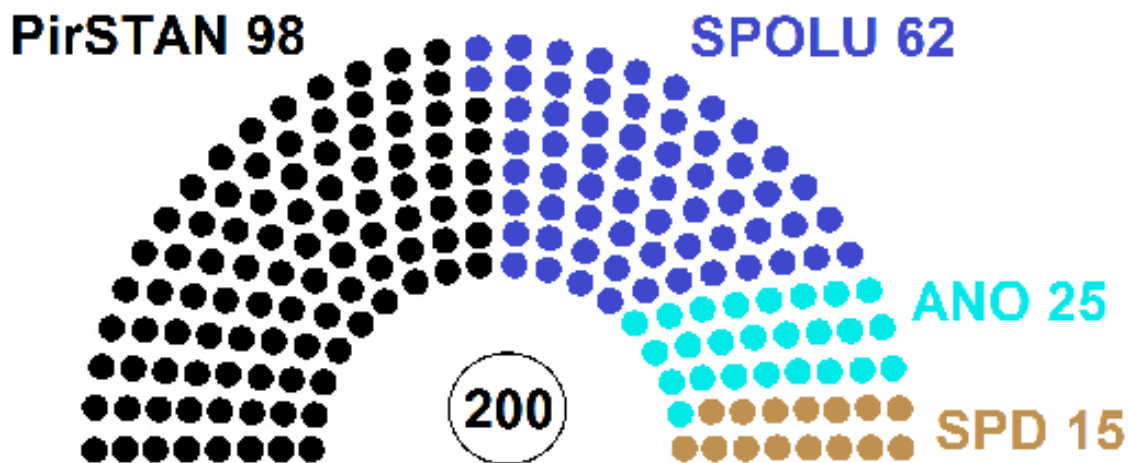
Lavice ve Sněmovní ulici budou po následující čtyři roky obsazeny takto:

Volba českých voličů 2021

Co kdyby volili pouze studenti naší školy? Strany, které se dostanou do sněmovny, se jim podařilo trefit přesně. Mandáty však rozdali jinak:

Volba studentů SPŠE

Rozehrajme fantazii, jak by toto rozložení sil zahýbalo s povolebním vyjednáváním. Užijí si Piráti, Starostové a koalice SPOLU ústavní většinu? Jaké zásadní zákony pětikoalice prosadí, než se nesmiřitelně rozhádá? Piráti by mohli uvažovat i o menšinové vládě nebo o získání několika přeběhlíků. Nalodí se na jejich škuner Andrej Babiš, Alena Schillerová nebo snad Tomio Okamura? A co o tom všem zatweetuje Jiří Ovčáček?

Mgr. Jana Nová ml.

Vzpomínky na distanční výuku, část 1.

„Tak šťastný a veselý, paní učitelko,“ loučil se prostořeký Václav z tehdejší 2.L se svou vyučující. Ještě nebyla ani polovina **října 2020**; ale ne, mladý muž se nezbláznil. Vládou slibovaných 14 dní, po kteroužto dobu měly být opět uzavřeny české střední školy kvůli covidu, odhadl skoro přesně. Jenom zapomněl říct, že tím „šťastný a veselý“ myslí státní svátky v **květnu 2021**.

Online hodina od 11:35. Žák do mikrofonu zívá.

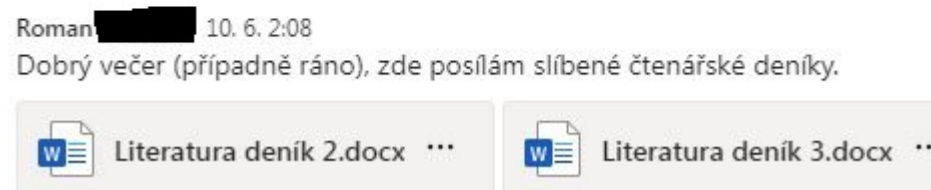
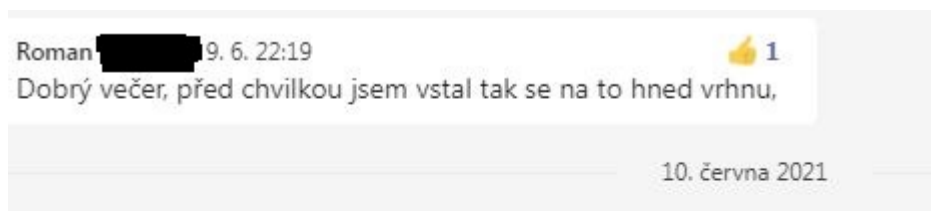
učitelka: „Snad jsi teď nevstával?“

žák: „My jsme měli hodinu od osmi a pak až teď, tak jsem si šel ještě lehnout.“

Nejeden žák byl schopný zaspát i na hodinu, která začínala v půl druhé. Celou noc totiž pilně pracoval pařil.

Z části žáků se stali vampýři s výhradně noční aktivitou...

Pokud naše online hodiny v Teams někdo odposlouchával, vyslechl si mimo jiné:

- jestli může v osmnácti být člověk závislý na kofeinu
- že píchlou duši v kole lze nahradit trávou
- jak v Ejpovicích průjezdy vlaku narušují hlášení obecního rozhlasu
- kdo vyhrál bitku mezi našimi nezletilými, avšak přiopilými studenty a nejmenovanou národnostní menšinou
- že Plzeň je ve skutečnosti předměstí Šlovic
- že v ČR existuje střední škola, která koná veškerou výuku pouze dálkově, a „kdybysem to bejval věděl, už bysem tam byl“

Zkoušení přes webkameru.

učitelka: „Ukaž mi, že tam nemáš rozložené žádné sešity a taháky.“

žák ukazuje pokoj na kameru: „Nemám tady vůbec nic, jenom tady takovou hromadu...“

Na sousední posteli mává spolužák.

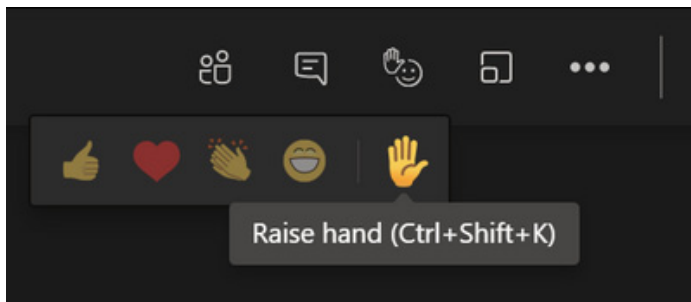
Online výuky a zkoušení se zúčastnili:

- kočky
- psi
- papoušci
- 1× husa
- 1× aloe vera, která bohužel manipulaci s webkamerou doplatila úrazem
- blíže neznámý počet rodičů, sourozenců, spolubydlících a náhodných spolucestujících v tramvaji

Při distanční výuce se vařilo. Zde ochutnávka **distanční pizzy...**

na

učitelka: „Až budete mít vyřešený problém, zvedněte ručičku.“

žák: „Paní učitelko, já tady mávám rukou, ale vy mě asi nevidíte. Mám vypnutou kameru.“

učitelka: „Myslela jsem digitální ručičku.“

Závěrečná anketa: Co se vám líbilo na online výuce?

„Jezení při hodinách.“

„Přestože jsem nedával pozor a dělal něco jiného, tak se v hlavě občas něco uchytilo.“

„Až na úkoly pro trestance hodnotím velice kladně.“

„Jediný předmět, který to překonal, byla občanská výchova, protože za celou dobu nebyla.“

- pokračování příště -

Prispěli: Jana Cibulková, Jana Nová, Ilona Pozděňová a další

Dobrodružství s distanční výukou

Ondřej Kapic

Zkombinovat péči o čtyřletého syna, který z důvodu zavřených školek nemohl trávit dopoledne v pracovní dny s kamarády a paními učitelkami, ale s tatínkem učitелеm doma, a zvěř (kocour a dva papoušci), to nebylo vždy lehké. Ve čtyřech letech nemůžete říct děcku, ať se zavře v pokojíku a hraje si tam sám celé dopoledne. Skvělými pomocníky mně byl dětský kanál České televize a pak i mobil a YouTube. Ano, uznávám, že z pedagogického a rodičovského pohledu není dvakrát výchovné vložit dítěti mobil do ruky a říct mu, že teď by bylo fajn, kdyby zůstal co nejdéle tiše a díval se na videa. Jinak to ale nešlo.

Problém nastal i v okamžiku, když jsem začal vysvětlovat novou látku a pískot a létání mého papouška (alexandr velký) po místnosti mě upozornily, že jsem zvěř zapomněl vrátit do jejich klecových příbytků. A tak se nezřídka stávalo, že jsem se žákům omluvil a jal se s utěrkou v ruce hrát na honěnou s alexandrem po bytě. Výkon to byl z mé strany velký, což žáci mohli vzápětí poznat z mé neschopnosti chytit dech a plynule pokračovat ve výkladu. Kombinace papouška, ranního běhu po bytě a malého syna mívala i závěrečné defilé, kdy jsem při celkovém shrnutí učiva a zopakování periferním zrakem zaznamenal blížící se postavu syna a vytušil, že přijde „třešnička na dortu“. Nemýlil jsem se. „Tati, mně se chce čůrat“ nebo „Tati, mám žízeň“ či „Proč mi nedáš napít a pojď se mnou na záchod, já se tam bojím.“ Na to nešlo nic říct. Doba nesla své důsledky. Nejvíce peprnou chvíli jsem ale zažil při distanční výuce jedno pondělní ráno, v době, kdy ještě fungovaly školky a já odváděl synka. Syn je spáček a ranní vstávání mu pokaždé

nedělá dobře. A tak do školky, kterou máme chůzí od domu cca 8 minut, musíme často dojet autem, aby nám nezavřeli. A právě to hrozilo i onoho rána, kdy už bylo po půl osmé a syn si v koupelně odmítal vyčistit zuby. Jeho neustále otázky „Proč?“ mě doháněly k šílenství. A tak pod vlivem stresu nebo pocitu marnosti v boji s časem jsem před seběhnutím schodů se synem v náručí razantně za sebou zabouchl dveře. Hned vteřinu poté jsem zjistil, že klíče jak od bytu, tak od auta zůstaly v předsíni. Na hodinách bylo 7:45 a moje první online hodina měla začít za 15 minut.

Synka jsem si posadil na ramena a začal skutečný závod s časem. Jeho připomínky, abych s ním tolik netrásl při pohybu, který se nedal nazvat během, ale ani chůzí, jsem se snažil ignorovat. V hlavě mi běžela slovní úloha, jak se dostanu ze školky domů, když nemám klíče, a jak dám eventuálně vědět žákům, že hodina nebude, když se mi to nepodaří. Po prohmatání kapes jsem totiž přišel na to, že i telefon zůstal doma.

Ze školky jsem uháněl zpátky k domu. Jediná šance byla vylézt po požárním žebříku do prvního patra, kde bydlím, a přes balkón se dostat domů. Žáci určitě na ekonomiku už nemohli dospát. Do domu jsem pronikl i bez klíčů, otevřela mi sousedka, která nezapomněla na mou adresu poznamenat, že vypadám poněkud „uhnaně“. Ne-

byl čas jí to vysvětlovat, takže jsem jen pokýval hlavou, že má pravdu, a hnal se pro žebřík. Bylo 7:57 a já se v duchu modlil, aby balkonové dveře do ložnice byly otevřené nebo aspoň zavřené zlehka. Moc šancí jsem tomu nedával – manželka je zimomřivec. Žebřík není příliš dlouhý, takže vyškrábat se přes zábradlí na balkon chtělo určitou dávku gymnastického umu. Zachránil mě manželčin rotoped, který žena umístila na balkon, aby při jízdě na něm měla pocit, že brázdí cyklotrasy v přírodě. [Poznámka autora: Byla na něm všehovšudy 3×, a to první týden, co si ho koupila. Od té doby uplynul rok.] Dveře do ložnice byly, bohužel, zavřené. Co jsem asi čekal na začátku března? Naštval jsem se. Bylo 8:00. Přece to celé neskončí tím, že polezu zpátky po žebříku dolů?! Opřel jsem se celou vahou svého těla do dveří a povedlo se. Uff. Byl jsem zpátky doma. Pozdravil jsem udiveného kocoura, vyvalujícího se na naší posteli, a hnal se k počítači. Ano, zpočátku jsem na žáky hovořil třesoucím se hlasem, protože jsem opět nemohl popadnout dech. Chápete, že důvodů jsem k tomu měl víc než dost. Na vysvětlování ale nebyl čas. Hlas se zklidnil, dech se vrátil a já byl rád, že po tom ranním šílenství jsem byl vůbec schopný žákům něco předat.

Prváci se ptají → čtvrtáci odpovídají

Jak nemam propadnout z matiky, když jsem úplnej dement. Dík za odpověď.
Čau brácho, loupni do mobilu Photomath a si takzvaně za vodou.

Jak se dostat do čtvrtáku? (rady, tipy, triky)

Musíš mít štěstí, učit se nebo doufat v další pandemii.

Jakým způsobem ses dostal do čtvrtáku?

Distančka gang.

Měli jste už nějaké znalosti o IT před nástupem na SPŠE?

Ano, ale ve škole jsem hlavně rozšířil svůj všeobecný přehled.

Návod k úspěchu?

- Photomath
- podvádět, podvádět, podvádět
- buď zadobře s učitelem na předmětech, který máš na maturitu (nelez jim do p****le)
- přečti každé rok 5–6 knížek na maturu, ať se z toho pak nepo*****
- pokud zjistíš, že tě ten obor nezajímá, tak neváhej přejít. Budeš toho litovat, pokud tě to tu bavít nebude.

Jak jste se naučili WEB?

Nenaučil. Ale znáte Karla Babku?

Jaký ročník byl zatím nejlehčí?

3. (ani nevím, že byl)

Jaká je šance dostat se tak daleko?

Záleží čistě na učitelích, který dostaneš (s Plzákem malá).

Kdo je nejlepší učitel?

Plzák

Nejlepší taháky?

Tiskárna a nejdrobnější písmo, co jde přečíst. Díky bílému papíru nejde nic moc vidět. 100% LIT

Nejnenápadnější způsob, jak opisovat od souseda?

1. příprava - vyhlídnout si intelektuála a lézt mu do zadku
2. tělo a jeho souhra - trénovat doma šilhání při přímohledu
3. psaní - psát lze bez dívání na papír
4. paměť - trénovat si zapamatování co nejvíce informací na jedno podívání
5. nebýt idiot :)

Používáte školní WC? :D

Nejlepší záchody v 1. patře ve 2. pavilonu.

Kolik % vás každý rok ubylo?

Lidi propadli jen v 1. ročníku.

Stojí tato instituce za 4leté utrpení?

Jděte pracovat.

**Sazba: Barbora Āoupalová
Šimon Semerád**

Logo: Lukáš Guzanič